

Statsrådets skrivelse till Riksdagen med anledning av ett förslag till gemensamt handlande för ett tillnärmande av medlemsstaternas lagstiftning och praxis i syfte att bekämpa användningen av och handeln med narkotika (gemensamt handlande rörande narkotikahandeln)

I enlighet med 54 b § riksdagsordningen översänds härmed till Riksdagen en promemoria över Europeiska unionens medlemsstat Frankrikes förslag till gemensamt handlande på grundval av artikel K.3 i Fördraget

om Europeiska unionen för ett tillnärmande av medlemsstaternas lagstiftning och praxis i syfte att bekämpa användningen av och handeln med narkotika.

Helsingfors den 7 november 1996

Justitieminister *Kari Häkämies*

Lagstiftningsdirektör Jan Törnqvist

JUSTITIEMINISTERIET

PROMEMORIA

**FÖRSLAG TILL GEMENSAMT HANDLANDE FÖR ETT TILLNÄRMANDE AV
MEDLEMSSTATERNAS LAGSTIFTNING OCH PRAXIS I SYFTE ATT
BEKÄMPA ANVÄNDNINGEN AV OCH HANDELN MED NARKOTIKA****1. Allmänt**

Europeiska unionens medlemsstat Frankrike har med stöd av den initiativrätt som fastställs i artikel K.3 i Fördraget om Europeiska unionen lagt fram ett förslag till gemensamt handlande för ett tillnärmande av medlemsstaternas lagstiftning och praxis i syfte att bekämpa användningen av och handeln med narkotika. Frankrike lade fram sitt initiativ vid K.4-kommitténs möte 21.—22.10.1996. Eftersom målet är att så snabbt som möjligt godkänna det gemensamma handlandet har förslaget inte behandlats på arbetsgruppsnivå. Överläggningar om godkännande av det gemensamma handlandet har förts vid det inofficiella rådet för rättsliga och inrikes frågor 28.10.1996 och 30.10.1996 samt i K.4-kommittén 21.—22.10.1996. Beredningen av förslaget fortsätts i K.4-kommittén 4.—5.11.1996. Denna promemoria bygger på dokumentet 10694/2/96 ENFOPOL 159 Rev 2.

2. Förslagets huvudsakliga innehåll

Det gemensamma handlandet omfattar en ingress samt 10 artiklar. Syftet med det gemensamma handlandet är ett tillnärmande av den materiella lagstiftningen om narkotika i Europeiska unionens medlemsstater samt en effektivisering av samarbetet mellan medlemsstaterna.

I artikel 1 i det gemensamma handlandet strävar medlemsstaterna efter att reducera skillnaderna mellan lagstiftningen i respektive land. Medlemsstaterna bör speciellt säkerställa att det för handel med narkotika utdöms straff som motsvarar de strängaste straffen som utdöms för andra grova brott.

Medlemsstaterna bör åstadkomma en lagstiftning genom vilken det juridiska tomrum som gäller syntetiska narkotikapreparat fylls igen. Man bör särskilt sträva efter att skapa

ett system genom vilket man kan säkerställa att de syntetiska narkotikapreparaten samtidigt i samtliga medlemsstater fogas till listan över förbjuden narkotika genast när de förekommer i någon medlemsstat.

Medlemsstaterna förbinder sig att vidta nödvändiga åtgärder för att effektivisera polisens, tullens och de rättsliga myndigheternas operativa samarbete. Medlemsstaterna övervakar att Förenta Nationernas narkotikakonventioner av år 1961, 1971 och 1988 kan iakttas strängt och effektivt. Medlemsstaterna bör också vidta nödvändiga åtgärder för att bekämpa illegal odling av narkotikaväxter.

Medlemsstaterna förbinder sig vid att förbjuda och belägga med straff uppmaning och anstiftan till narkotikamissbruk och illegal tillverkning av narkotika som sker med hjälp av vilket som helst medium. Medlemsstaterna skall speciellt noggrant övervaka Internet.

Medlemsstaterna skall också bekämpa illegala transporter av narkotika inom gemenskapens område samt särskilt bekämpa narkotikaturismen.

3. Verknningar på lagstiftningen i Finland

Narkotikabrotten har gjorts straffbara i 50 kap. strafflagen. Straffet för grovt narkotikabrott är fängelse i minst ett och högst tio år. Förslaget om gemensamt handlande förutsätter inga ändringar i straffskalorna för narkotikabrott.

Offentlig uppmaning till brott har belagts med straff i 16 kap. 8 § strafflagen. Strafflagens stadganden kan också tillämpas på brott som sker med hjälp av ett datanät. Lagstiftningen i Finland motsvarar således redan nu förslaget om gemensamt handlande.

Som narkotika och som ämnen som kan

användas vid tillverkning av narkotika betraktas enligt narkotikalagen ämnen och preparat som avses i de internationella narkotikakonventionerna (1961 års allmänna narkotikakonvention, FördrS 43/65, 1971 års konvention angående psykotropiska ämnen, FördrS 60/76, samt 1988 års konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen FördrS 44/94) så som närmare bestäms genom beslut av social- och hälsovårdsministeriet. Genom förordning kan dessutom stadgas att till narkotika skall hänföras växter som innehåller något ämne som avses i de internationella konventionerna.

Förteckningarna i bilagorna till de internationella konventionerna har satts i kraft i Finland genom beslut av social- och hälsovårdsministeriet. När narkotikalagen stiftades

utgick man i regeringens proposition från att som narkotika endast skulle betraktas de ämnen som nämns i förteckningarna i bilagorna till ifrågavarande konventioner, eftersom man ansåg det viktigt att det råder ett internationellt samförstånd om vad som avses med narkotika. Förslaget till gemensamt handlande förutsätter att det skapas ett anmälningsförfarande genom vilket man till listan över förbjudna ämnen i den nationella lagstiftningen kan foga också andra ämnen än sådana som nämns i förteckningarna i ifrågavarande konventioner. Det måste utredas om narkotikalagens nuvarande lydelse tillåter att praxis ändras i denna riktning eller om godkännandet av det gemensamma handlandet förutsätter att stadgandena i narkotikalagen ändras.

